

A Fővárosi Ítéltábla dr. Szendrei Kornél ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda által képviseltBank Zártkörűen Működő Részvénytársaság .I. rendű és a személyesen eljáró II.rendű alperes neve(felperes címe) II. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. február 8. napján kelt 36.G.43.833/2015/18. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és megállapítja, hogy a peres felek által 2008. július 28. napján megkötött kölcsönszerződés III.5. pontjának második és harmadik mondata tisztességtelen, ezért semmis. A II. rendű alperest ennek tűrésére kötelezi.

A felperes perköltségben marasztaló rendelkezését mellőzi, és kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 141.150 (száznegyvenegyezer-egyszázötven) forint első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében a peres felek által 2008. július 28. napján megkötött lakossági jelzálog kölcsönszerződés III.5. pontjának a banki nyilvántartás alapján készített közjegyzői ténytanúsítvány elfogadására vonatkozó rendelkezése – a 2. és 3. mondat – tisztességtelenségének és ezáltal a semmis szerződési feltétel folytán a szerződés részleges érvénytelenségének a megállapítását kérte a régi Ptk. 209/A §. (2) bekezdése és a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjai alapján, mivel a perbeli kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztóra terhesen fordítja meg, valamint a bank nyilvántartásának hitelesként történő elfogadásával az I. rendű alperest jogosítja fel arra, hogy a fogyasztó teljesítésének szerződésszerűségét megállapítsa.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmében kérte a felperes keresetének az elutasítását és a perköltségben marasztalását. A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 13. § (1), 131. § (1) és (2) bekezdései, valamint 206. § (1) bekezdése alapján hivatkozott a bank számára kötelezően előírt számviteli-nyilvántartási kötelezettségre, mivel e rendelkezések alapján köteles a bank az adott jogviszonyban a felek teljesítéseit saját rendszerében nyilvántartani, és annak tartalmáról az ügyfeleket tájékoztatni. Álláspontja szerint ezért nem lehet tisztességtelen az olyan szerződési feltétel, amelyet jogszabály határoz meg, vagy amelyet a jogszabály előírásának megfelelően határoznak meg. A felperest nem zárja el a támadott feltétel attól, hogy az I. rendű alperes nyilvántartásában szereplő tartozás összegét vitassa, mivel a rendelkezés nem tartalmaz joglemondást, így a kikötés alapján a

bizonyítási teher sem fordul meg a felek között.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a perköltség viselésére. Tényként állapította meg, hogy a felperes és a II. rendű alperes mint adós, továbbá az I. rendű alperes mint hitelező 2008. július 28. napján lakossági jelzálog kölcsönszerződést kötöttek 121.803 CHF összegű kölcsön tárgyában. A szerződés folyósítási feltételként határozta meg az adós számára a szerződés alapján fennálló kötelezettségeit tartalmazó közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat bankhoz történő benyújtását. A III.5. pont 2. és 3. mondata értelmében „A szerződő felek megállapodnak abban, hogy jelen Szerződés szerinti Kölcsön folyósításának időpontja, valamint az Adós fennálló tartozása tekintetében a Hitelező e célra szolgáló nyilvántartásait és az e nyilvántartásokkal összhangban lévő nyilatkozatait kell mértékadónak, és hitelesnek tekinteni, a szerződő felek a kölcsön folyósítása időpontjának, és a kölcsönszerződés alapján, az Adós terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozása mértékének megállapítása tekintetében alávetik magukat a Hitelező e célra szolgáló nyilvántartásai tartalmának.

Adós/Zálogkötelezett hozzájárul ahhoz, hogy a jelen okirat alapján, az Adós mindenkori fennálló kölcsön- és járuléktartozását, esetleges végrehajtási eljárás esetén is, a Hitelező megbízására az előbbiek szerint közjegyző tanúsítsa.”

Az ítélet jogi indokolásában az elsőfokú bíróság idézte a régi Ptk. 209. § (1) és (3) bekezdéseit, valamint a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) alpontjait. Megállapította, hogy a perbeli szerződés a 2014. évi XXXVIII. (DH 1) és XL. törvény (DH 2) hatálya alá tartozik, azonban a támadott pont esetében fogalmilag kizárt a jogkövetkezmények levonása iránti kérelem előterjesztése, így a bíróság ennek hiányában érdemben vizsgálta a keresetet. Megállapította, hogy a felperes a közokiratba foglalt kölcsönszerződés végrehajtási záradékkal történő ellátásának intézményét támadja a megjelölt rendelkezés tisztességtelenségére hivatkozással, melyet a szerződés megkötésekor hatályos, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 21. §-a szabályozott. A kölcsönszerződés tartalmazza a végrehajtási záradék kiállításához szükséges, a Vht. 21. § (1) bekezdésében felsorolt feltételeket, amelyet akkor tud az alperes eredményesen kezdeményezni, ha a felperes fizetési kötelezettségének elmaradása miatt közjegyző előtt felmondja a kölcsönszerződést, amely felmondás tartalmazza a pontos törke- és kamatkövetelését. A közjegyző e követelés alapján láthatja el végrehajtási záradékkal a kölcsönszerződést, azaz a végrehajtási záradékoltatásnak alapja nem a támadott szerződéses rendelkezésben meghatározott ténytanúsítvány, hanem a kölcsönszerződés közokiratba foglalása, majd a követelés felmondás útján történő lejárttá tétele. Ebből következően a kölcsönszerződést akkor is végrehajtási záradékkal lehetne ellátni, ha az egyáltalán nem tartalmazná a keresettel érintett kikötést. A támadott szerződési feltétel bírósági peres eljárás kezdeményezése esetén nem fordítja meg a bizonyítási terhet, mivel minden esetben a banknak mint hitelezőnek kell igazolni a követelése összegét. Nem találta helytállónak a felperes érvelését, hogy a tartozás összegének I. rendű alperes általi meghatározása azért tisztességtelen, mert azt egyoldalúan, az adós közreműködése nélkül végzi. Rögzítette, hogy a végrehajtási záradékkal ellátott kölcsönszerződés végrehajtható okiratnak minősül, melynek kiállítása során nincs kötelezettsége a végrehajtást kérőnek arra, hogy egyeztetési tárgyalásokat folytasson az adóssal a tartozás pontos összegére vonatkozóan. Mivel a Vht. rendszerében a közokiratba foglalt és közjegyző előtt felmondott kölcsönszerződés ugyanolyan végrehajtandó okiratnak minősül, mint egy jogerős bírósági ítélet, az adósnak egyik esetben sincs jogosultsága a végrehajtandó okiratban rögzített tartozása összegének előzetes vitatására. Ezt utóbb a végrehajtási eljárásban teheti vitássá a Vht. 41. §-a, vagy a Pp. 366. §-a alapján.

A fellebbezést előterjesztő felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereseti kérelmének megfelelően a megjelölt rendelkezés semmisségének megállapítását és az I. rendű alperes első- és

másodfokú perköltségében marasztalását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállás alapján az irányadó jogszabályokkal ellentétes, téves jogi következtetésre jutott a kereset elutasításakor. Előadta, hogy a támadott szerződési feltételben az I. rendű alperes a saját nyilvántartását fogadtatja el a fogyasztóval, mint a tartozásának hiteles tanúsítását, ami azzal a következménnyel jár, hogy a közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat alapján az adóst terheli a vele szemben indított eljárásban annak a bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn. Mivel a bizonyítási kötelezettségre és teherre vonatkozó Pp. 3. § (3) és Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt szabályok így nem érvényesülnek, a fogyasztó adós kényszerül ellenbizonyításra, ezért a támadott rendelkezés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjába ütközik. Az a körülmény, hogy a pénzügyesekre vonatkozó jogszabályok a nyilvántartás vezetésének kötelezettségét írják elő az I. rendű alperes számára, nem feleltethető meg a régi Ptk. 209. § (5) bekezdésében foglaltaknak, mert ezek a nyilvántartás vezetésének mikéntjét és nem a tartozáselismerési nyilatkozat közjegyzői okiratba foglalásának kötelezettségét írják elő. Az adott rendelkezés a mindenkor tartozás összegének megállapítására, értelmezésére egyoldalúan az I. rendű alperest jogosítja fel, és a felperes fogyasztót olyan helyzetbe hozza, hogy tartozását csak az általa kezdeményezett végrehajtás megszüntetése iránti perben felperesként tudja bizonyítani, ami a bizonyítási teher megfordulásával jár. A BDT2011. 2502. és a BDT2015. 3420. számon közzétett eseti döntésben kifejtettekre hivatkozott, melyek a felperesi álláspontot támasztják alá. A pénzügyeset terhelő, a Hpt. 206. §-ában meghatározott időszakos tájékoztatási kötelezettségből nem következik a perbeli szerződéses kikötés tartalma. A fellebbezés kiegészítésében a BDT2017. 3629 szám alatt közzétett eseti döntésben foglaltakat emelte ki, amely szerint az adott kikötésben az adós a szerződéskötéskor előre elismeri, hogy a jövőben bármikor fennálló tartozása az I. rendű alperes nyilvántartásai alapján megállapítható összeggel azonos, ami utóbb mind a bizonyítási teher, mind a felmondás jogszerűségének vitathatósága szempontjából hátrányos helyzetbe hozza. A közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjö.tv.) 111. § (1), 136. § (1) bekezdésének g) pontja és a Pp. 195. § (1) bekezdése, továbbá a Kjö. tv. 112. § (1) és (2) bekezdései alapján rámutatott arra, hogy a szerződésben kikötött változó hiteldíjra és futamidőre tekintettel, továbbá abban az esetben, ha a felek valamelyike a szerződést felmondja, noha a szerződés közokiratba foglalt, az önmagában nem elégséges ahhoz, hogy végrehajtási záradékkal lehessen ellátni, mivel a követelés összegét és a teljesítés határidejét is külön közokiratnak kell tanúsítania. Az adós előre hozzájárult a támadott szerződési feltételben ahhoz, hogy a tartozása összegéről közreműködése nélkül, általa nem vitatható módon a végrehajtás elrendeléséhez szükséges közokirat készülhessen, így a követelés mennyiségének közokirati megállapítása valójában a szerződés támadott kikötésében adott felhatalmazáson alapul, mivel a tartozás összegének meghatározására a pénzügyeset jogosítja fel, és annak összegét a közokiratot kiállító közjegyző sem köteles ellenőrizni.

Az I. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, mivel az álláspontja szerint az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő. Érvelése szerint a kölcsönszerződés III.5. pontja csak azt a valamennyi hitelezőt megillető jogot és kötelezettséget rögzíti, hogy nyilvántartsa, az általa adott kölcsönből mekkora az adós fennálló kötelezettsége. Ezen jog alapján kiállított bármilyen okirat mindösszesen csak az I. rendű alperes nyilatkozatát tartalmazza a fennálló tartozás mértékéről, amit az adós vitathat. Az így indult eljárásokban a bizonyítás teher alakulása független a szerződés támadott rendelkezésétől. Ezt támasztja alá a Kúria Pfv.I.21.783/2016/5. számú ítélete. Kifejtette, hogy a hatálya alatt álló hitelintézetekre vonatkozó Hpt. 13. § (1), 131. § (1)-(2), és 206. § (1) bekezdéseiben foglalt kógens jogszabályi rendelkezések alapján köteles a felperessel szemben fennálló kölcsönjogviszony alapján a felek teljesítéseit saját rendszereiben nyilvántartani. A hitelintézet által vezetett nyilvántartás irányadó voltát a jogalkotó a DH 3 törvény 21. § (3) bekezdésében, azaz a forintosítási törvényben és a felek közötti elszámolásra vonatkozó

rendelkezések során is jogszerűnek, ezáltal tisztességesnek ismerte el, mivel a jogszabályban foglalt kötelezettségét a hitelintézet a saját nyilvántartásában rögzített adatokból végezte el, és ez képezte az elszámolás alapját is. Ezért fenntartotta álláspontját, hogy a szerződéskötéskor hatályos régi Ptk. 209. § (5) bekezdése értelmében nem lehet tisztességtelen egy olyan szerződési feltétel, amelyet jogszabály határoz meg. Az adott rendelkezés semmilyen joglemondást nem tartalmaz a fogyasztó részéről és nem zárja el attól, hogy az alperesi nyilvántartásban szereplő tartozás összegét vitassa, mindössze az I. rendű alperes törvényi kötelezettségének szerződésben való rögzítését jelenti. Tévesnek minősítette a felperes jogi álláspontját a tekintetben, hogy a bizonyítási teher a felek között a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján megfordul, mivel a kölcsönszerződéssel összefüggésben indított peres-, vagy nemperes eljárásokban érvényesülő bizonyítási terhet nem a támadott szerződés rendelkezései, hanem az adott eljárásra irányadó eljárásjogi szabályok határozzák meg.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, mert a felek az erről szóló értesítést követően tárgyalás tartását nem kérték.

Az ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, így azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta felül.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, azonban téves jogi álláspontjára tekintettel utasította el a keresetet, így a fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság – az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében is kifejtettel egyezően – tévesen helyezkedett arra a jogi álláspontra, hogy a perbeli kölcsönszerződés végrehajtási záradékoltatásának nem a kölcsönszerződés keresettel támadott pontjában meghatározott ténytanúsítvány, hanem magának a kölcsönszerződésnek a közokiratba foglalása, majd a követelés felmondás útján történő lejárttá tétele az alapja.

A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátásának feltételeit a Vht. és a Kjö.tv. 112. § (1)-(3) bekezdései határozzák meg. A szerződéskötéskor a Vht. 21. §-ában szereplő és az azzal egyező, jelenleg hatályos Vht. 23/C. § (1) bekezdése értelmében az okiratot készítő közjegyző végrehajtási záradékkal látja el a közjegyzői okiratot, ha az tartalmazza a szolgáltatásra és az ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást; a jogosult és a kötelezett nevét; a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét és jogcímét); a teljesítés módját és határidejét. A Kjö.tv. 112. § (1) bekezdés c) pontja ezzel azonosan rendelkezik, és mindkét törvény érintett rendelkezésének (2) bekezdése szerint ugyancsak közokiratnak kell tanúsítania a feltétel vagy időpont bekövetkezését, ha a kötelezettség ezekről függ. A hitelező az adóssal szemben fennálló követelése igazolására vonatkozó kötelezettségének akkor tud eleget tenni, akkor indulhat meg a végrehajtási eljárás, ha rendelkezésére áll az aktuális, lejárt és esedékessé vált tartozásösszegezését rögzítő közjegyzői ténytanúsítvány is, amely a végrehajtás alapjául szolgáló végrehajtható okiratnak minősül. A per tárgyát képező szerződési feltételnek tehát a ténytanúsítványra vonatkozó része kifejezetten azt a célt szolgálja, hogy megteremthetők legyenek a közvetlen bírósági végrehajtás elrendelésének Vht. szerinti feltételei, azaz a kikötést éppen a Vht. szabályainak való megfelelés érdekében tartalmazza a szerződés.

A záradékolás azt eredményezi, hogy a végrehajtási eljárás megindul, melyet követően az adós felperes csak a végrehajtási perben, annak szabályai szerint vitathatja a követelést és ebben a perben őt terheli a bizonyítás. A végrehajtási záradékkal ellátott közokirat alapján indult végrehajtási

eljárásban ugyanis a Pp. 369. § b) pontja alapján a fogyasztónak kell bizonyítania követelésének részben vagy egészben való megszűnését az érintett kikötés alapján közjegyzői ténytanúsítványba foglalt, általa elismert fennálló tartozásával szemben. Az adósnak ebben az esetben már egy megindult végrehajtási eljárás alatt kell igazolnia, hogy tartozása nem áll fenn, vagy kevesebb, mint amit az alperes állít, a végrehajtás felfüggesztése a jogszabályi rendelkezések folytán pedig nem automatikus, mindössze lehetőség, így a fogyasztó hátrányosabb helyzetbe kerül, mintha a bank záradékolás hiányában peres eljárásban érvényesítené az igényét vele szemben. Abban az esetben ugyanis, ha ilyen tanúsítvány nem áll rendelkezésre, a bank fizetési meghagyás útján, illetve perben érvényesítheti az igényét és az adós vitatása esetén neki kell bizonyítania a követelésének jogalapját, adott esetben a felmondás jogszerűségét és követelésénekösszszerszerűségét is. A tényállításának alapja nem vitásan a saját nyilvántartása lehet, de főszabály szerint őt fogja terhelni a bizonyítás például a kamatszámítás helyességét illetően és a bizonyítás elmulasztásának következményeit is viselnie kell.

Az I. rendű alperes a fentiekben kifejtettek szerint ezért alaptalanul hivatkozott fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a támadott kikötés a bizonyítási teher szabályait nem változtatja meg, és azért sem érvénytelen, mert nem zárja ki a nyilvántartásban szereplő adatok adós általi vitatását.

E pontban ugyan a fogyasztó valóban nem mondott le arról a jogáról, hogy a tartozás összegét vitathassa, azonban a kikötésben szereplő nyilatkozattal szemben már neki kell bizonyítania, hogy a közokiratba foglalt adat nem felel meg a valóságnak, a bankkal szembeni tartozásának ténye vagy összege attól eltér. Ez pedig azt is eredményezi, hogy az érintett kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg. A Pp. 195. § (1) bekezdése alapján ugyanis a közokirat teljesen bizonyítja az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, azaz az adós tartozásának tényét és mértékét, mellyel szemben a fogyasztó kényszerül a Pp. 195. § (6) bekezdése szerinti ellenbizonyításra. Ekként foglalt állást a Debreceni Ítéltábla a BDT2015. 3420. szám alatt közzétett eseti döntésében is, amivel az ítéltábla a perbeli esetben is egyetért.

A támadott kikötés szerint a felek a felperes tartozásának meghatározására a bank saját nyilvántartását tekintik hitelesnek, a fogyasztó az adott rendelkezésben a banki nyilvántartás adatait fogadja el, amiből az következik, hogy mindketten a banki nyilvántartás adatait tekintik irányadónak és a bank ebből állapítja meg, hogy a fogyasztó teljesítése szerződészerű-e. A támadott kikötésben a fogyasztó a közjegyzői tanúsítványt a tartozás mindenkorinak összegének a közokirati tanúsításaként fogadja el, annak veti alá magát, hogy a tartozása mértékét a bank közlése alapján tanúsítsa a közjegyző. Ez magába foglalja azt is, hogy annak megállapítására, hogy a felperes szerződészerűen teljesít-e, kizárólag a bank jogosult a saját nyilvántartásai és könyvei alapján. A kikötés ezért sérti a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének b) pontját.

Az ítéltábla álláspontja szerint az olyan szerződési feltétel, amelyben az adós a szerződéskötéskor előre elismeri, hogy a jövőben bármikor fennálló tartozása a bank nyilvántartása alapján megállapítható összeggel azonos függetlenül attól, hogy ezt a bank felhasználja-e közjegyzői ténytanúsítvány kiállításához vagy sem, önmagában tisztességtelen, ezért az a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjai mellett a régi Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján is semmis. E körben az ítéltábla utal a BDT2017. 3629. számon közzétett eseti döntésben a Fővárosi Ítéltábla másik tanácsa által kifejtett indokokra.

A Hpt bankokra kötelező előírásai, a számviteli-nyilvántartási rend részletes szabályozása, a DH törvények banki nyilvántartásokat elfogadó elszámolásra vonatkozó rendelkezései – az I. rendű alperes ellenkérelmében kifejtettekkel ellentétben – nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy a

támadott szerződési feltétel tisztességtelensége a régi Ptk. 209. § (5) – a későbbikben ezzel azonos (6) – bekezdése értelmében ne lenne vizsgálható. A régi Ptk. 209. § (5) bekezdése a 93/13 irányelv 1. cikk (2) bekezdését átültető rendelkezést tartalmaz, amelyet több, az Európai Unió Bírósága által hozott ítélet akként értelmez, hogy a kivétel a szerződő felekre választásuktól függetlenül is alkalmazandó, valamint a felek eltérő megállapodása hiányában is a szerződés részévé váló jogszabályi rendelkezéseket tükröző feltételekre terjed ki. A hitelező saját nyilvántartása alapján kiállított, közjegyzői ténytanúsítvány szerint fennálló mindenkor tartozás adós általi előre elismerése azonban nem olyan szerződési tartalom, amely kogens jogszabályi rendelkezést tükrözne, vagy amelyik mint diszpozitív szabály, a felek megállapodása hiányában egyébként is a szerződés részévé válna. Az ítéletábra itt is utal a BDT2017. 3629. szám alatt közzétett eseti döntés 20. pontjában foglaltakra.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a kölcsönszerződés III.5. pontjának 2. és 3. mondatában meghatározott szerződési feltétel tisztességtelensége folytán annak semmisségét megállapította.

A döntésére tekintettel az elsőfokú ítéletnek a felperest perkölségben marasztaló rendelkezését is megváltoztatta és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperest kötelezte az elsőfokú eljárásban felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján meghatározott 38.100 forint, áfát is magába foglaló ügyvédi munkadíj és 36.000 forint kereseti illeték megfizetésére, valamint az eredményes fellebbezésre tekintettel a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban felmerült, a felperes 15.000 forint+ áfa (19.050 forint) ügyvédi munkadíjából és 48.000 forint fellebbezési illetékből álló másodfokú perkölség megfizetésére.

Budapest, 2017. év szeptember hó 6. napján

dr. Sándor Ottó s. k.
a tanács elnöke

dr. Buglyó Gabriella s. k.
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsánna s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő